HENSTILLINGER

KOMMISSIONENS HENSTILLING (EU) 2018/177

af 2. februar 2018

om de elementer, der bør indgå i de tekniske, retlige og finansielle ordninger mellem medlemsstaterne i forbindelse med anvendelsen af solidaritetsmekanismen i henhold til artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1938 om foranstaltninger til opretholdelse af gasforsyningssikkerheden

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til artikel 13, stk. 12, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1938 af 25. oktober 2017 om foranstaltninger til opretholdelse af gasforsyningssikkerheden og ophævelse af forordning (EU) nr. 994/2010 ([1]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I artikel 194, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) fastsættes det, at Unionens energipolitik i en ånd af solidaritet mellem medlemsstaterne sigter mod at sikre energiforsyningssikkerheden i Unionen.

(2) Forordningen om gasforsyningssikkerhed har til formål at styrke solidariteten og tilliden mellem medlemsstaterne og gøre det muligt for det indre gasmarked at fungere så længe som muligt, selv når der er forsyningsknaphed.

(3) Forordningen indfører for første gang en solidaritetsmekanisme mellem medlemsstaterne som et instrument til at afbøde virkningerne af en alvorlig nødsituation inden for Unionen og garantere gasforsyningen til solidaritetsbeskyttede kunder.

(4) Ved fastlæggelsen af de foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre solidaritetsmekanismen, skal medlemsstaterne aftale en række tekniske, retlige og finansielle elementer i deres bilaterale ordninger og beskrive dem i deres nødplaner.

(5) For at bistå medlemsstaterne med gennemførelsen har Kommissionen, efter at have hørt Gaskoordinationsgruppen, udarbejdet nærværende ikkebindende retningslinjer om de nøgleelementer, der bør indgå i sådanne ordninger —

VEDTAGET DENNE HENSTILLING:

1. Medlemsstaterne bør følge de juridisk ikkebindende retningslinjer, der fremgår af bilaget til denne henstilling. Disse retningslinjer skal hjælpe medlemsstaterne med at etablere tekniske, retlige og finansielle ordninger for anvendelsen af solidaritetsforpligtelserne, jf. artikel 13 i forordning (EU) 2017/1938, og beskrive dem i de nødplaner, de er forpligtet til at udarbejde i henhold til samme forordning.

2. Denne henstilling offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Udfærdiget i Bruxelles, den 2. februar 2018.

På Kommissionens vegne
Miguel ARIAS CAÑETE
Medlem af Kommissionen

([1]) EUT L 280 af 28.10.2017, s. 1.

BILAG

I. INDLEDNING

Forordning (EU) 2017/1938 (»forordningen«) udmønter solidaritetsprincippet i konkret praksis og etablerer en solidaritetsmekanisme mellem medlemsstaterne, der udløses, når betingelserne i de relevante bestemmelser er opfyldt. Solidaritetsmekanismen anvendes kun som en sidste udvej: Den gør det muligt at sikre — i en ånd af solidaritet — at gassen strømmer uden afbrydelser til de mest sårbare. Visse privatkunder og væsentlige tjenester defineres som »solidaritetsbeskyttede kunder« i forordningens artikel 2, nr. 6), i forordningen.

1. **Solidaritetsmekanismen**

Hvis en medlemsstat anmoder om solidaritet, indebærer solidaritetsmekanismen en pligt for de andre direkte forbundne medlemsstater til at prioritere forsyning til solidaritetsbeskyttede kunder i den anmodende medlemsstat højere end til privatkunder, som ikke er solidaritetsbeskyttede. Dette er kun nødvendigt, hvis markedet ikke tilvejebringer de nødvendige gasmængder ([1]). Begrænsningerne for den hjælp, som en medlemsstat kan yde, er:

— den ledige sammenkoblingskapacitet

— den gasmængde, som er nødvendig for at sikre forsyningen til dens egne solidaritetsbeskyttede kunder, hvis gasforsyningen til dem er truet

— sit eget gasforsyningsnetværks sikkerhed og

— for visse lande, forsyningen til kritiske gasfyrede kraftværker for at opretholde elforsyningssikkerheden.

Solidaritet kan kun udløses af en anmodende medlemsstat som sidste udvej, hvis markedet — både i den anmodende medlemsstat og i de potentielle solidaritetsydende medlemsstater — ikke kan tilbyde den nødvendige gasmængde, herunder den, som tilbydes frivilligt af ikkebeskyttede kunder, til at opfylde efterspørgslen fra solidaritetsbeskyttede kunder. Desuden skal foranstaltningerne i den anmodende medlemsstats nødplan, herunder tvungen indskrænkning af forsyningen til visse kundegrupper ned til de solidaritetsbeskyttede kunders niveau, være udtømte. Trods disse strenge betingelser for at udløse solidaritet giver mekanismen privatkunder og væsentlige sociale tjenester vished og sikkerhed for en gasforsyning uden afbrydelser.

Under sådanne omstændigheder er det sandsynligt, at der allerede er iværksat ikkemarkedsmæssige foranstaltninger eller nedskæringsforanstaltninger, eller at de er nært forestående, i de potentielle solidaritetsydende medlemsstater. Ellers ville der stadig være visse gasmængder til rådighed, og gassen ville fortsat kunne strømme, hvor der er brug for den, ved at følge prissignaler (forudsat de findes), uden at det ville være nødvendigt at udløse solidaritetsmekanismen. Solidaritetsmekanismen er faktisk en midlertidig omfordeling af den resterende gas fra ikkesolidaritetsbeskyttede kunder i én medlemsstat til solidaritetsbeskyttede kunder i en anden medlemsstat inden for samme integrerede europæiske gasmarked. Solidaritet kan kun ydes, hvis gasnettet stadig er i stand til sikkert at omfordele og transportere gas ([2]).

De forskellige elementer i en bilateral ordning om de retlige, tekniske og finansielle aspekter af solidaritet, er allerede delvist omfattet af forordningens artikel 13. Derudover skal medlemsstaterne i deres bilaterale ordninger nå til enighed om alle nødvendige elementer og detaljer for at garantere vished og sikkerhed for alle, der er involveret i at få solidaritetsmekanismen til at fungere. Disse ordninger skal beskrives i de respektive nødplaner; navnlig skal kompensationsmekanismen, eller som minimum et resumé heraf, medtages.

Kompensationen som beskrevet i forordningens artikel 13 er vidtrækkende. Den omfatter betalinger for gas og ekstraomkostninger (f.eks. transport) for leverancer til solidaritetsbeskyttede kunder i den solidaritetsanmodende

([1]) Jf. forordningens artikel 2, nr. 6), og artikel 13.

([2]) Foranstaltningerne i nødplanen skal derfor sikre, at gastransmissionssystemet i den medlemsstat, der anmoder om solidaritet, teknisk set er i stand til at modtage tilstrømningen (f.eks. skal der findes et passende niveau af linepack), når en solidaritetsaktion udløses i en fremskreden nødsituation.

medlemsstat, sammen med betalinger til kunder, hvis forsyning indskrænkes, i den solidaritetsydende medlemsstat. Med henblik på disse retningslinjer betegnes kompensation i denne bredere forstand som »kompensation for solidaritet«. Kompensation for skader på grund af indskrænkning betegnes som »kompensation for indskrænkning«.

Der er flere betingelser for, at solidaritetsmekanismen kan fungere korrekt.

For det første bør der så længe som muligt gøres brug af markedsbaserede foranstaltninger. Medlemsstaterne skal bestræbe sig på at etablere en mekanisme eller platform, der giver mulighed for frivilligt svar på efterspørgselssiden. Dette er i de potentielle solidaritetsydende og anmodende medlemsstaters interesse, da ikkemarkedsforanstaltninger — som f.eks. tvungen brændselsomlægning eller indskrænkning af forsyningen — ellers vil skulle begynde på et tidligere tidspunkt. Det er også i overensstemmelse med det generelle princip i forordningen om, at markedet skal have det maksimale spillerum til at løse problemer vedrørende gasforsyning.

For det andet skal grossistpriserne have lov til at bevæge sig frit, selv i en nødsituation; fastfrysning eller loft over priser vil ikke tillade prissignalerne at afspejle behovet for yderligere gas, og dermed vil gassen ikke strømme, hvor det er nødvendigt.

For det tredje bør grænseoverskridende adgang til infrastruktur altid opretholdes teknisk og sikkert i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2009 ([1]), selv i en nødsituation. Afhængigt af de tekniske begrænsninger i hver medlemsstat bør aftalerne sikre, at sammenkoblingslinjer, LNG-terminaler, underjordiske gaslagerfaciliteter, knudepunkter og tilbud på efterspørgselssiden er fuldt tilgængelige for markedsaktører på tværs af grænserne, når det er relevant. Dette vil forsinke behovet for at udløse solidaritet i den medlemsstat, der står over for forsyningsvanskeligheder.

For det fjerde opfordres medlemsstaterne til at samarbejde i de forskellige faser af en nødsituation. Et effektivt samarbejde i de tidlige stadier kan forsinke behovet for at udløse solidaritet. Det vil også forhindre, at der udvikler sig potentielt forskellige gaspriser (f.eks. ud fra værdien af mistet forbrug for de kundegrupper, hvis forsyning er blevet indskrænket) på forbundne markeder, og fungere som en bremse for (tilvejebringelse af) solidaritet.

2. **Retsgrundlag**

I henhold til forordningens artikel 13, stk. 12, skal Kommissionen fastsætte juridisk ikkebindende retningslinjer for de vigtigste elementer i de tekniske, retlige og finansielle ordninger inden den 1. december 2017 efter høring af Gaskoordinationsgruppen. Der skal navnlig opstilles retningslinjer for, hvordan man i praksis anvender de elementer, der er beskrevet i forordningens artikel 13, stk. 8 og 10.

3. **Retningslinjernes anvendelsesområde**

Forordningens artikel 13 opstiller en række elementer og aspekter i solidaritetsmekanismen, der skal aftales og medtages i bilaterale ordninger. Før der kan udarbejdes nyttige retningslinjer om disse og eventuelle yderligere elementer, er det nødvendigt med en bedre forståelse af, hvilke situationer der kan udløse solidaritet, samt hvilken indsats og hvilke grundlæggende principper der kan forhindre, at en sådan situation overhovedet opstår. De aktuelle ikkebindende retningslinjer kan ikke og tager ikke sigte på at give en udtømmende og bindende liste, der er passende for alle medlemsstaterne, da de skal have frihed til at vælge de løsninger, der passer dem bedst, på grundlag af deres kapacitet, eksisterende rammer, situation og prioriteter. I stedet anbefales en række nødvendige og valgfrie elementer, der beskrives mulige måder at gennemføre bestemte solidaritetsforanstaltninger, og der gives eksempler på bedste praksis.

Den foreslåede tilgang er, at medlemsstaterne benytter de eksisterende nationale rammer og procedurer, hvor det er muligt, eller tilpasser dem som nødvendigt af hensyn til solidaritetsformålene. Dette kan for eksempel omfatte brug af eksisterende platforme til efterspørgselsregulerende foranstaltninger eller eksisterende kundekompensationsmekanismer.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2009 af 13. juli 2009 om betingelserne for adgang til naturgastransmissionsnet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1775/2005 (EUT L 211 af 14.8.2009, s. 36).

II. RETLIGE, TEKNISKE OG FINANSIELLE ORDNINGER

1. **Retlige ordninger**

Formålet med de retlige ordninger er at skabe retssikkerhed for alle parter, der er involveret i at levere eller modtage gas i solidaritetssituationer. Medlemsstater, der er involveret i anvendelsen af solidaritetsmekanismen, rådes til at indføre klare, gennemsigtige og effektive retlige ordninger, så aktørerne kender reglerne og procedurerne for grænseoverskridende solidaritet.

Forordningens artikel 13, stk. 10, kræver, at der indføres ordninger mellem forbundne medlemsstater. I øjeblikket er der medlemsstater, der ikke er fysisk forbundet med nogen anden medlemsstat ([1]), en gruppe af medlemsstater, der er forbundet med hinanden, men ikke med nogen anden medlemsstat ([2]), og flere medlemsstater, der har en fælles grænse eller eksklusiv økonomisk zone, men ikke er direkte forbundet med hinanden ([3]). Dette kan ændre sig med de infrastrukturprojekter for sammenkoblinger, som i øjeblikket er under udvikling. Hvis sammenkoblingerne gennemføres efter den 1. december 2018, skal de berørte medlemsstater hurtigst muligt indføre de retlige, finansielle og tekniske ordninger som fastsat i forordningens artikel 13, stk. 10.

1.1. *Berørte medlemsstater og identifikation af tredjeland (artikel 13, stk. 2)*

Medlemsstater, der er berørte af solidaritetsmekanismen, er:

— den medlemsstat, der har anmodet om solidaritet og

— alle medlemsstater, der er direkte sammenkoblet med den anmodende medlemsstat.

Alle direkte sammenkoblede medlemsstater har pligt til at aftale bilaterale ordninger forud for anvendelsen af solidaritetsmekanismen, medmindre de er omfattet af bestemmelser i forordningen om fritagelse fra en sådan pligt. Hvis mere end en medlemsstat kan yde solidaritet, skal den anmodende medlemsstat konsultere dem alle og anmode om tilbud på de gasmængder, der skal leveres til de solidaritetsbeskyttede kunder. Ethvert sådant tilbud konkretiserer den gasprisaftale, der indgår i den forudgående bilaterale aftale. Denne aftale kan indeholde en henvisning til en markedspris eller en aftalt metode til beregning af gasprisen. Når den solidaritetsanmodende medlemsstat vælger et eller flere tilbud, identificerer den den eller de medlemsstater, som rent faktisk er involveret i at yde solidaritet.

Forpligtelsen suspenderes midlertidigt for andre medlemsstater, som kunne have ydet solidaritet, men hvis tilbud ikke er blevet valgt. Den medlemsstat, der har anmodet om solidaritet, kan til enhver tid rette henvendelse til disse medlemsstater, hvis krisesituationen forværres yderligere. Dog skal anmodningen genfremsættes, da omstændighederne sandsynligvis vil ændre sig med tiden (f.eks. kan gasprisen ændre sig eller den potentielt tilgængelige gasmængde kan være mindre). Den medlemsstat, der modtager en sådan anmodning, opfordres til at opdatere sit tilbud under hensyntagen til eventuelle ændringer i situationen (gasmængder i underjordiske lagre, strømme, temperatur, forbrug osv.). Derfor bør de medlemsstater, hvis forpligtelse er midlertidigt suspenderet, holdes underrettet om situationen i den anmodende medlemsstat. Kommissionen vil nøje overvåge situationen i den medlemsstat, der er genstand for solidaritet.

I særlige situationer dækker begrebet direkte forbundne medlemsstater også en forbindelse via et tredjeland. Her er retten til at anmode om og forpligtelsen til at yde solidaritet afhængig af de eksisterende aftaler mellem medlemsstaterne og af det pågældende tredjelands samtykke. Det skal fremgå af aftalen mellem medlemsstaterne, at tredjelandet skal forpligte sig til at lade gasmængden passere i transit gennem sit territorium, mens der ydes solidaritet. Uden en sådan forpligtelse kan der ikke nødvendigvis opnås solidaritet.

([1]) Cypern, Finland og Malta.
([2]) Estland, Letland og Litauen.
([3]) Polen-Litauen, Finland-Estland, Finland-Sverige, Malta-Italien, Cypern-Grækenland, Ungarn-Slovenien. Polen-Tjekkiet, Polen-Slovakiet, Frankrig-Italien.

1.2. *Anmodning om solidaritet*

Krisesituationer kræver hurtig reaktion. Derfor bør anmodningen om solidaritet være kort, standardiseret og indeholde et minimum af nødvendige oplysninger. Ideelt kan medlemsstater, der aftaler bilaterale ordninger, overveje at aftale en model, der vedlægges ordningen som bilag. Følgende oplysninger synes at være det minimum, der er nødvendigt for at sikre en effektiv reaktion på en anmodning om solidaritet:

— navnet på den anmodende medlemsstat, herunder den ansvarlige enhed og kontaktperson(er)

— navnet på transmissionssystemoperatøren (TSO) eller forvalteren af markedsområdet (hvor relevant) og ansvarlig(e) kontaktperson(er)

— den gasmængde, der anmodes om (målt i den fælles aftalte enhed)

— oplysninger om gastrykket

— angivelse af den solidaritetsanmodende medlemsstats foretrukne leveringspunkt(er)

— en anmodning om et eller flere tilbud, der skal omfatte pris (se afsnit 3.1), mængde, leveringspunkter og leveringstidspunkt

— en anmodning om angivelse af tidspunktet for den første mulige levering og leveringens forventede varighed (den forventede periode, hvori den anmodede medlemsstat vil yde solidaritet)

— en henvisning til den anmodende medlemsstats forpligtelse til at yde kompensation for solidariteten.

En model for den anmodede medlemsstats svar vil kunne gøre det nemmere at sammenligne tilbud og forstå, hvilke mængder, der ydes i solidaritet, og på hvilke betingelser. Modellen kan på forhånd udfyldes med de oplysninger, der er kendt på det tidspunkt, hvor medlemsstaterne indgår en bilateral ordning, og vedlægges de respektive nødplaner.

1.3. *Solidaritetsydelsens start og afslutning*

Anmodningen om solidaritet er gyldig og udløser forpligtelsen til at yde solidaritet fra det øjeblik, anmodningen fremsættes. Dette vil ikke blive påvirket af den kontrol, som Kommissionen gennemfører i henhold til forordningens artikel 11, stk. 8, for at verificere, om en medlemsstats erklæring af en nødsituation er berettiget, og om de trufne foranstaltninger følger de foranstaltninger, der er beskrevet i nødplanen. Kommissionen har fem dage til at gennemføre denne verifikationsprocedure. Det er usandsynligt, at en medlemsstat vil anmode om solidaritet mindre end fem dage efter at have erklæret en nødsituation, da det normalt tager en vis tid, før problemerne med gasforsyningen når et niveau, der berettiger en sådan anmodning. Skulle dette ske, så vil Kommissionen stadig være i gange med at verificere den erklærede nødsituations berettigelse. En sådan igangværende verifikation bør dog ikke påvirke solidaritetsanmodningens gyldighed.

Risikoen for misbrug af solidaritetsmekanismen gennem en uberettiget anmodning om solidaritet er meget begrænset på grund af de vidtrækkende konsekvenser og de strenge betingelser, der skal være opfyldt, før solidaritetsmekanismen udløses, nemlig:

— alle nødplanens nødforanstaltninger skal være gennemført og

— der skal være foretaget indskrænkninger i forsyningen til kunder i den solidaritetsanmodende medlemsstat, der ikke er solidaritetsbeskyttede.

Hvis Kommissionens konkluderer, at anmodningen om solidaritet ikke var berettiget, så skal den medlemsstat, der har fremsat den uberettigede anmodning og modtaget hjælp fra direkte forbundne nabolande, betale den leverede gas samt yderligere omkostninger til den medlemsstat, der har ydet solidaritet.

Forpligtelsen til at yde solidaritet ophører, når:

— Kommissionen efter en verifikation konkluderer, at betingelserne for erklæring af en nødsituation ikke længere er opfyldt

— den medlemsstat, der har anmodet om solidaritet, underretter den solidaritetsydende medlemsstat om, at den igen er i stand til levere gas til sine indenlandske solidaritetsbeskyttede kunder eller

— den solidaritetsydende medlemsstat ikke længere kan forsyne sine egne solidaritetsbeskyttede kunder.

Det er også muligt, at den medlemsstat, der oprindelig anmodede om solidaritet, på trods af en igangværende akut indenlandsk gaskrise beslutter at give afkald på sin ret til at anmode om solidaritet, f.eks. fordi den ikke har råd til at betale.

1.4. *Roller og ansvarsområder*

Medlemsstaterne bør bære det endelige ansvar for solidaritetsmekanismens gennemførelse. Dette omfatter navnlig beslutningen om at anmode om solidaritet samt den overordnede overvågning af, hvordan enheder, der er ansvarlige for bestemte opgaver, gennemfører mekanismen. Forordningen kræver ikke, at der oprettes nye, særlige enheder. Medlemsstaterne rådes til hovedsagelig at tildele eksisterende enheder eller, under særlige omstændigheder, nye enheder ansvar under hensyntagen til deres organisationsstruktur og erfaring med krisestyring og nødberedskab. For at reducere omkostningerne, og især for at undgå faste omkostninger, bør medlemsstaterne så vidt muligt bygge på allerede eksisterende mekanismer. Det ledende princip i denne henseende bør være at yde solidaritet på en effektiv og virkningsfuld måde.

De kompetente myndigheder i henhold til forordningen er ansvarlige for etablering af en ramme, som klart tildeler opgaver og ansvar til de respektive aktører som f.eks. transmissionssystemoperatører, den nationale regulerende myndighed og gasvirksomheder. De kompetente myndigheder er også bedst placeret til at forberede de bilaterale ordninger med de kompetente myndigheder i de direkte forbundne medlemsstater. Disse aftaler vil senere kunne udgøre retsgrundlaget for solidariteten, herunder betaling af kompensation og finansiel afregning, efter der er ydet solidaritet. Medlemsstaterne eller de kompetente myndigheder er også bedst placeret til at være ansvarlige for at fremsætte eller modtage anmodninger om solidaritet og tilbud på gasmængder og for at meddele, når en anmodning om solidaritet suspenderes. Det finansielle ansvar i forbindelse med kompensationen bør i sidste ende også ligge hos medlemsstaten.

Med forbehold for tekniske og retlige begrænsninger i hver enkelt medlemsstat, er de nationale regulerende myndigheder bedst placeret til at lede, eller i det mindste være involveret i, beregningen af kompensationsomkostningerne efter en metode, som de har udviklet forinden og offentliggjort i nødplanen. Agenturet for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder kan inddrages i denne proces. Transmissionssystemoperatørerne bør være ansvarlige for fordelingen af de nødvendige gasmængder og gøre dette på en omkostningseffektiv måde.

Transmissionssystemoperatørerne (eller en balanceringsenhed) er bedst placeret til at tage ansvar for koordinering af alle tekniske aspekter og gennemføre alle nødvendige operationelle foranstaltninger, når der ydes solidaritet. Den respektive enhed i den solidaritetsydende medlemsstat kan også være den enhed, som er ansvarlig for at modtage krav om betaling for gas og yderligere omkostninger, samt verificere og kanalisere dem til enheden i den solidaritetsmodtagende medlemsstat. I denne sammenhæng vil en kvikskranketilgang være nyttig. Medlemsstaterne rådes til at udpege og indgå aftale om, hvilken enhed der er ansvarlig for modtagelse og kanalisering af krav om kompensation for indskrænkning af forsyningen.

Ved at fastsætte bestemmelser om mægling i de bilaterale ordninger mellem medlemsstaterne kan man forsikre begge parter om, at kompensationsomkostningerne vil blive beregnet og betalt. Mægleren vil kunne bidrage til at løse eventuelle uoverensstemmelser vedrørende størrelsen af den kompensation, der skal betales.

1.5. *De bilaterale ordningers retlige form*

Der foreligger ingen udtrykkelige krav med hensyn til de bilaterale ordningers form. Medlemsstaterne kan frit vælge en retlig form, som fastsætter indbyrdes rettigheder og forpligtelser i forbindelse med brug af solidaritetsmekanismen. Retten til at anmode om solidaritet og forpligtelsen til at yde solidaritet er fastsat i forordningens artikel 13. De bilaterale ordninger skal fastlægge, hvordan disse rettigheder og forpligtelser, som er fastsat i EU-retten, skal udøves. Ordningerne vil være operationelle og vil ikke have politisk karakter. Med henblik på gennemførelsen kan det være tilstrækkeligt, at de relevante myndigheder indgår en bindende administrativ aftale. Dette kan omfatte bestemmelser i eksisterende bilaterale traktater, kontraktlige aftaler mellem transmissionssystemoperatører eller særlige licensbetingelser for gasvirksomheder, forudsat at de overvåges af de relevante kompetente myndigheder. På den anden side vil et ikkebindende retligt instrument som et aftalememorandum ikke være tilstrækkeligt, da det ikke skaber retlige forpligtelser for de deltagende parter. Ordninger i form af et aftalememorandum ville derfor være i strid med kravene i artikel 13 om, at der skal etableres et retligt bindende system for solidaritet, og vil kunne fortolkes som utilstrækkelig gennemførelse af artikel 13, stk. 10.

2. **Tekniske ordninger**

Formålet med de tekniske ordninger er at beskrive alle de nødvendige tekniske bestemmelser og betingelser, der skal til for at solidaritetsmekanismen kan fungere i praksis. Dette vil kræve en obligatorisk forudgående udveksling af oplysninger om den tekniske kapacitet og begrænsninger i den pågældende gasinfrastruktur samt om den teoretiske maksimale gasmængde, der er relevant for solidaritet, sammen med sikkerhed for, at der ikke findes unødige tekniske begrænsninger, som vil gøre solidaritet vanskelig. Hvis der er tekniske eller andre begrænsninger, tilskyndes medlemsstaterne til at finde frem til og aftale gensidigt acceptable løsninger, der skal anvendes ved sammenkoblingspunkterne, hvis solidaritetsmekanismen udløses.

Afhængig af de tekniske begrænsninger inden for hver enkelt medlemsstat kan transmissionssystemoperatørerne (eller en balanceringsenhed) på grund af deres kendskab til gassystemerne og deres eksisterende grænseoverskridende samarbejdsordninger være bedst placeret til at påtage sig ansvaret for koordinering af alle tekniske aspekter og gennemførelse af alle nødvendige operationelle foranstaltninger, når solidaritet tages i anvendelse ([1]). De eksisterende samarbejdsstrukturer, aftaler og erfaringer bør tages i betragtning eller endda tjene som basis for solidaritetssituationer. Under alle omstændigheder skal en klar, overordnet ramme identificeres (hvis den allerede er på plads) eller etableres, herunder de tekniske betingelser, således at der skabes retssikkerhed for det nødvendige samarbejde.

De tekniske oplysninger kan opdateres som nødvendigt i planerne.

2.1. *Tekniske løsninger og koordinering (artikel 13, stk. 10, litra c)*

Der kan etableres tekniske løsninger og ordninger for de forskellige dele af infrastrukturen i en given medlemsstat. Dette vil give et klart billede af den tilgængelige assistance, de involverede tekniske begrænsninger og en bedre vurdering af de omkostninger, der er forbundet med gennemførelsen af de enkelte foranstaltninger (hvis relevant). Da potentielle krisesituationer kan være meget forskellige, er det vigtigt, at transmissionssystemoperatørerne (eller en balanceringsenhed) kan trække på en bred vifte af muligheder og værktøjer. En vejledende og ikkeudtømmende liste over tekniske løsninger kan beskrives i de tekniske ordninger, således at begge parter er bekendt med de skridt, der kan tages til solidaritetsformål, før og under en nødsituation. Hydrauliske simuleringer af solidaritetsforanstaltninger kan være gavnlige for afprøvning af beredskabsniveauerne i sådanne situationer.

Det vil være nødvendigt med koordinering på tværs af alle relevante transmissionssystemoperatører eller markedsområdeforvaltere, distributionssystemoperatører (DSO'er), nationale beredskabskoordinatorer, kompetente myndigheder og enheder, der er involveret i levering af gas til solidaritetsbeskyttede kunder. Dette vil betyde, at gas fra et fald i efterspørgslen i en medlemsstat kan stilles til rådighed og leveres til en direkte forbundet medlemsstat, der anmoder om solidaritet. Transmissionssystemoperatører, distributionssystemoperatører og andre enheder, der er involveret i leveringen af gas til solidaritetsbeskyttede kunder, bør inddrages på et tidligt stadium i drøftelserne om solidaritetsbestemmelser og eventuelt udpeges til samarbejde om gennemførelsen af solidaritetsordningerne.

Transmissionssystemoperatører bør også have ret til at udnytte ubrugt transmissionskapacitet, uanset om den er tildelt eller ej. Under alle omstændigheder skal kompensationen for transmissionsomkostningerne betales efter de aftalte principper.

Adgang til knudepunkter og andre platforme bør opretholdes så længe som muligt, selv i en nødsituation (jf. forordningens artikel 13, stk. 4) for at forebygge nødvendigheden af at udløse solidaritet. Derfor bør der være konstant adgang til LNG-terminaler, lager- og sammenkoblingskapacitet, herunder kapacitet i begge retninger, for at give mulighed for effektiv grænseoverskridende strømning (jf. artikel 13, stk. 10, litra c)). Disse aspekter bør udtrykkeligt tackles i ordningerne.

2.2. *Gasmængderne eller metoden til fastsættelse heraf (jf. forordningens artikel 13, stk. 10, litra d))*

Medlemsstaterne bør af hensyn til gennemsigtighed og som grundlag for drøftelserne oplyse de tilstødende medlemsstater (dvs. potentielle solidaritetsydere) om de teoretiske maksimale gasmængder, som de eventuelt vil

([1]) Transmissionssystemoperatørerne samarbejder om adgang til fleksibel gas i tilstødende medlemsstater. Nogle af dem har aftaler om operationel balancering med tilstødende transmissionssystemoperatører. Disse aftaler muliggør et samarbejde, der opfylder det resterende behov for balancering samtidig med, at det også styrer chok på udbudssiden på kort sigt og giver bedre overvågning af ind- og udstrømning af gas.

anmode om, og om grænsen for sammenkoblingskapacitet. Ikke desto mindre vil de nøjagtige nødvendige gasmængder, der anmodes om, og de nøjagtige gasmængder, der er til rådighed, først være kendt, når solidariteten udløses. Følgende elementer bør som minimum tages i betragtning ved beregningen af disse teoretiske maksimale gasmængder:

— antallet af berørte solidaritetsbeskyttede kunder

— berørte kritiske gasfyrede kraftværker (hvor det er relevant) og de dermed forbundne gasmængder og

— den indenlandske gasproduktion i de producerende medlemsstater.

Et godt udgangspunkt for denne beregning kunne være en tilpasning af standardforsyningsscenarierne til de solidaritetsbeskyttede kunder.

Alle medlemsstater skal identificere deres solidaritetsbeskyttede kunder ved hjælp af definitionen i forordningen artikel 2, nr. 6), og bestemme deres årlige gasforbrug (gennemsnitligt og spidsbelastning).

Kritiske gasfyrede kraftværker og den dermed forbundne årlige gasmængde (jf. forordningens artikel 13, stk. 1, andet afsnit) kan have en væsentlig indvirkning på, hvor stor en gasmængde der er til rådighed for solidaritet. I den solidaritetsydende medlemsstat begrænses mængden, der potentielt er til rådighed for solidaritet; i nogle solidaritetsmodtagende medlemsstater prioriteres kritiske gasfyrede kraftværker højere end solidaritetsbeskyttede kunder, men gasmængden, som er nødvendig for deres drift, har ingen indvirkning på den mængde, der eventuelt kan være nødvendig.

Ordningerne bør indeholde en detaljeret liste over de gasfyrede kraftværker, der er identificeret som kritiske for elsystemet (jf. forordningens artikel 11, stk. 7), hvortil der skal leveres naturgas, selv når der ydes solidaritet. En sådan liste bør udarbejdes på grundlag af anmodninger og vurderes af gas- og el-TSO'er. Listen over kraftværker bør være behørigt begrundet og demonstrere, at en kortsigtet slukning af disse anlæg kan true elsystemets sikkerhed. Derudover kan medlemsstaterne overveje at aftale, hvor ofte listen skal kontrolleres og opdateres.

Afhængigt af den specifikke krisesituation vil kun de gasmængder til kraftværkerne, der i ordningerne er identificeret som kritiske, blive anset for nødvendige, når der anmodes om solidaritet. Dette kan eksempelvis være kraftværker i en bestemt region. En ad hoc-informationsudveksling om situationen bør finde sted som led i kommunikationen mellem de relevante enheder (transmissionssystemoperatør, den kompetente myndighed) i medlemsstaterne før og samtidig med, at der ydes solidaritet.

De gasproducerende medlemsstater skal angive deres årlige produktion.

De ovennævnte mængder kan identificeres ved begyndelsen af hvert gasår eller med forskellige intervaller baseret på nyeste tilgængelige data, planlagte opdateringer eller på ad hoc-basis.

2.3. *Nettenes driftssikkerhed (forordningens artikel 13, stk. 7)*

Ordningerne kan omfatte en beskrivelse af de tekniske muligheder og begrænsninger for de enkelte gasnet, som skal opretholdes, for at gassystemet fungerer sikkert og pålideligt. Dette er vigtig information for både ydende og modtagende medlemsstater. Elementerne, der som minimum skal beskrives, er:

— Maksimal sammenkoblingskapacitet og de omstændigheder, under hvilke transmissionssystemoperatøren vil levere maksimal eksportkapacitet. Omstændighederne kan f.eks. indbefatte systemtryk, linepack, tilgængeligheden af gas ved bestemte indgangspunkter eller niveauet for gaslagring med et anført niveau af udtrækskapacitet. Ideelt set bør disse detaljer defineres for individuelle sammenkoblingspunkter.

— Maksimal indenlandsk produktion og begrænsninger, hvor det er relevant. Hvor der findes indenlandsk produktion, kan den øges i visse perioder. De relevante muligheder og begrænsninger kan beskrives.

— Kapacitet til rådighed gennem et tredjeland og de tekniske elementer i aftalen herom, hvor det er relevant (jf. forordningens artikel 13, stk. 2).

3. **Finansielle ordninger**

Finansielle ordninger bør sikre, at gas, der leveres under solidaritetsordningen, betales til en passende pris. Disse ordninger kan omfatte beregning af omkostninger, kompensation for solidaritet (herunder kompensation for indskrænkning af forsyningen) og betalingsprocedurer, der skal identificeres og etableres mellem de relevante enheder.

En mekanisme, der sikrer kompensation for indskrænkning af forsyningen, bør tilbyde incitamenter til løsninger baseret på markedslogik såsom auktioner og foranstaltninger på efterspørgselssiden (forordningens artikel 13, stk. 4). Dette kan for eksempel omfatte henvisninger til mekanismer forbundet med nationale nødsituationer, som indirekte letter solidariteten ved at sikre, at markedet i den medlemsstat, der yder solidaritet, fungerer så længe som muligt. De finansielle ordninger bør ikke indføre perverse incitamenter som f.eks. til at tilbageholde gas eller spekulere i en højere pris på et senere tidspunkt i nødsituationen, som i sig selv vil kunne udløse behovet for solidaritet. Kompensation for solidaritet skal dække de faktisk afholdte omkostninger; den må ikke blive en kilde til fortjeneste for den leverende enhed. Den medlemsstat, der modtager solidaritet, bør straks betale den solidaritetsydende medlemsstaten en rimelig pris for den modtagne gas. Sidstnævnte vil derefter bestemme, hvordan disse midler skal håndteres, og hvordan de stemmer overens med eksisterende balancerings- og neutraliseringsaftaler.

Enhver kompensation, der betales til kunder, hvis forsyning indskrænkes i en nødsituation — hvad enten det skyldes forpligtelsen til at yde grænseoverskridende solidaritet eller en national nødsituation — skal være den samme som fastsat i national lovgivning.

På baggrund af ovenstående kan medlemsstaterne opretholde den eksisterende nationale mekanisme (for indskrænkningsrelateret kompensation) i rent nationale nødsituationer (dvs. hvor der ikke fremsættes nogen solidaritetsanmodning). Dette giver dem frihed til at beslutte, om de ønsker at betale kompensation eller ej for indskrænkninger i industrien. Men når en national nødsituation udvikler sig til en situation, som udløser grænseoverskridende solidaritet, kan det være en mulighed at fordele denne kompensation for solidaritet, som den anmodende medlemsstat betaler til den solidaritetsydende medlemsstat blandt alle forbrugergrupper, hvis forsyning er blevet indskrænket, uanset om indskrænkningen fandt sted før eller efter, solidariteten blev udløst. Denne mulighed vil følge en ordning, der er udformet i den medlemsstat, der yder solidaritet, men helst baseret på en tilgang af typen »værdi af mistet forbrug«. Alternativt kan medlemsstaterne også beslutte at betale erstatning for solidaritet til en centralt forvaltet »solidaritetsfond«. På den måde forbliver eksisterende nationale kompensationsmekanismer i forbindelse med indskrænkning inden for medlemsstaternes kompetenceområde, og samtidig vil forskellige tilgange i medlemsstaterne ikke føre til forskelsbehandling af forbrugergrupper med indskrænket forsyning i et land, når der ydes grænseoverskridende solidaritet, og kompensation for solidaritet er obligatorisk.

De vigtigste elementer i kompensationen for solidaritet er gasprisen og de ekstraomkostninger, der opstår i den solidaritetsydende medlemsstat i forbindelse med at sikre, at gassen kommer over grænsen, baseret på de faktiske omkostninger, som den nationale retlige ramme i den solidaritetstydende medlemsstat tillader udbetaling af.

Forskellige tilgange til bestemmelse af gasprisen kan følges og aftales i ordningerne afhængigt af niveauet i markedsudviklingen i medlemsstaten, de disponible foranstaltninger eller nødsituationens fase. Det er imidlertid vigtigt, at det klart fremgår af ordningerne, hvilken tilgang der er aftalt, under hvilke omstændigheder ordningerne vil finde anvendelse, og hvilke eventuelle kendte parametre der vil blive brugt (f.eks. præmien, hvis den sidst kendte handelspris plus præmie er valgt).

3.1. *Prisen på gas*

De finansielle ordninger bør henvise til prisen på leveret gas og/eller metoden til fastsættelse af prisen, idet der tages hensyn til indvirkningen på markedsoperationerne (jf. forordningens artikel 13, stk. 10, litra b)). Sidstnævnte betingelse kan forstås som sigtende mod en pris eller en metode, der ikke forvrider markedet eller skaber perverse incitamenter. Den gaspris, der tjener som grundlag for kompensation for solidaritet, bestemmes (af markedet eller på anden måde) i den solidaritetsydende medlemsstat.

a) Markedspris

Som vejledende princip bør prisen på gas ikke være lavere end markedsprisen, da dette ville føre til perverse incitamenter. Hvis prisen frit kan fastsættes og tillades at følge udbud og efterspørgsel dynamisk, kan den give et signal, selv under en nødsituation. På udviklede markeder vil maksimale strømme gennem sammenkoblingslinjer følge prissignalet til medlemsstater i en nødsituation. Under sådanne omstændigheder antages der ikke at være udløst solidaritet.

På mindre udviklede markeder, hvor priserne måske ikke er dynamiske i en nødsituation, kan det være nødvendigt at anvende en række foranstaltninger til fastsættelse af gasprisen, men disse kunne stadig være markedsbaserede. Den maksimale referencepris for gas leveret som solidaritetsydelse kunne svare til prisen for den seneste transaktion/handel i EU på en børs eller en virtuel markedsplads, efter at myndighederne har kontrolleret, hvor robust prisen er. Medlemsstaterne kan også aftale at knytte gasprisen til et bestemt knudepunkt.

I medlemsstater, hvor strategisk oplagring finder sted, beslutter medlemsstaten eller den kompetente myndighed, på hvilket tidspunkt i nødsituationen den vil tillade frigivelse af gas fra det strategiske lager. Markedsprisen på tidspunktet for (eller lige inden) lagerfrigivelsen bør være den pris, der skal betales af den modtagende medlemsstat ([1]).

b) Administrativ prisfastsættelse/indskrænkning af forsyningen

Hvis der ikke foreligger en markedspris, kan andre tilgange til fastsættelse af gasprisen være nødvendige, såsom den sidst kendte markedspris eller gennemsnitsmarkedsprisen ved nærmeste tilgængelige børs eller virtuelle markedsplads eller ved et aftalt knudepunkt. Gennemsnittet kan dække en rimelig periode før leveringen (f.eks. 5-7 dage) og en identisk periode efter leveringen, med eller uden præmie. Alternativt kan prisen på den sidst kendte gashandel eller -måling, med eller uden en præmie, også være en rettesnor. En præmie kan overvejes for at udfylde kløften — hvis der er en sådan — mellem den sidst kendte pris og værdien af det forbrug, som forbrugerne med indskrænket forsyning har mistet ([2]). Prisen kan også stamme fra et alternativt brændsel, som den solidaritetsydende medlemsstat har brug for til omstilling for frigøre de nødvendige naturgasmængder.

En beregning af værdien af mistet forbrug kan bruges til at bestemme prisen på de indskrænkede gasmængder, da det kan antages, at industrielle forbrugere kender deres egen værdi. Værdien afspejler de fordele, som den specifikke forbrugergruppe har mistet som følge af deres indskrænkede forsyning. Hvis denne tilgang anvendes, bør det meddeles den kompetente myndighed eller den nationale regulerende myndighed forinden. Normalt vil dette også være afspejlet i indskrænkningsordren i de nationale nødplaner. Desuden gør denne tilgang det nemt at sammenligne »tilbud« fra forskellige medlemsstater (jf. forordningens artikel 13, stk. 4).

Slutteligt kan det måske være interessant, at den nationale regulerende myndighed eller den kompetente myndighed søger at finde frem til en prisfastsættelsesmetode eller brugen af en proxy som f.eks. prisen på call-optioner.

c) Betalingsvilje

Det kan være rimeligt at bestemme det maksimale beløb, som hver medlemsstat er villig til at betale for gas i en situation med solidaritetsydelse. Det maksimale beløb vil sandsynligvis svare til værdien af mistet forbrug for de solidaritetsbeskyttede kunder i en given medlemsstat. Hvis gasprisen overstiger denne værdi, er det ikke i medlemsstatens interesse at fremsætte en anmodning om anvendelse af solidaritetsmekanismen. Disse oplysninger behøver imidlertid ikke nødvendigvis at indgå i ordningerne eller afspejles i planerne.

3.2. *Andre omkostningskategorier*

De finansielle ordninger bør dække alle andre omkostninger, herunder relevante og rimelige omkostninger ved foranstaltninger fastlagt på forhånd (jf. forordningens artikel 13, stk. 8, litra b), der skal dækkes af rimelig og hurtig kompensation (jf. artikel 13, stk. 10, litra e). Yderligere omkostninger bør holdes på et minimum, og der skal lægges vægt på at undgå overlapninger i beregningen, da mange af de ekstra omkostningselementer allerede er afspejlet i prisen på gas. Det kan antages, at de fleste meromkostninger med undtagelse af transportomkostninger allerede er afspejlet i gasprisen.

a) Transport og tilhørende udgifter

Kompensationen skal dække transport og dermed forbundne omkostninger, f.eks. LNG-fragtomkostninger, genforgasningsgebyrer og så videre. Det kan aftales mellem medlemsstaterne, at den nødvendige kapacitet er forbeholdt solidaritetsmængden, når det er nødvendigt, således at transportrelaterede omkostninger betales ved anvendelse af standard TSO-procedurer.

b) Udgifter til frigivelse af strategisk lager eller opbevaringsforpligtelser

I tilfælde af strategisk oplagring kan omkostningerne ved frigivelse af strategisk lager medtages for den relevante gasmængde, sådan som fastlagt på forhånd, medmindre de allerede er afspejlet i gasprisen.

Hvis der findes en markedspris, vil den i princippet allerede afspejle de ekstraomkostninger, der er forbundet med en sådan frigivelse af yderligere mængder fra strategiske lagre, herunder omkostningerne ved at etablere det forinden. Ellers ville foranstaltningen ikke være blevet anvendt i det øjeblik, da billigere løsninger stadig ville være tilgængelige.

([1]) Italiens strategiske oplagring er f.eks. prissat til 63 EUR/MWh; Ungarns strategiske oplagring er knyttet til prisen på TTF nogle dage før frigivelsen, plus en præmie.

([2]) Der er tilfælde, hvor præmien dækker »forsikringsværdien« af den frigjorte gas. Ifølge industrien ligger denne i området mellem 0,5 EUR og 1 EUR/MWh.

Omkostningerne ved sådanne ikke-markedsbaserede forsyningssikkerhedsforanstaltninger er sædvanligvis socialiserede og udgør en del af slutbrugerens regning. Et aftalt pro rata-bidrag til omkostningerne — i overensstemmelse med den mængde, der frigives til solidaritetsformål — kan tilføjes til de yderligere omkostninger, der skal betales af den solidaritetsmodtagende medlemsstat.

Opbevaringsforpligtelser kræver dog kun, at visse gasmængder oplagres i begyndelsen af vintersæsonen; derefter anvendes den lagrede gas som reaktion på markedets efterspørgsel og priser. Derfor bør der ikke lægges yderligere omkostninger for frigivelsen oven i gasprisen og transportomkostningerne. Under alle omstændigheder bør der tages hensyn til de særlige måder, hvorpå medlemsstaterne forvalter strategiske lagre og opbevaringsforpligtelser.

c) Omkostninger ved reduktion af en øget forsyningsstandard

I henhold til forordningen er det en forpligtelse at reducere en øget forsyningsstandard til normale niveauer, når der opstår en nødsituation i et naboland, og når der er sandsynlighed for grænseoverskridende virkninger. Der er ingen forbindelse mellem reduktionen af en øget forsyningsstandard og en solidaritetsanmodning, dvs. omkostningerne ved sådanne foranstaltninger kan ikke dækkes af kompensation.

d) Skader for indskrænkninger i industrier (kompensation for indskrænkning)

Andre omkostninger kan også omfatte udgifterne i forbindelse med en forpligtelse til at betale erstatning i den solidaritetsydende medlemsstat, herunder skader på grund af indskrænkninger i industrien. Sådanne omkostninger kan medtages i kompensationsomkostningerne, hvis det nationale retsgrundlag fastsætter en forpligtelse til at betale erstatning til industrien for indskrænkninger, herunder kompensation for økonomisk skade, oven i gasprisen. Den relevante metode til beregningen skal medtages i ordningerne. Det kan aftales, at det faktiske kompensationsbeløb afholdes af de enheder, der bruger solidaritetsgassen i den solidaritetsmodtagende medlemsstat.

Omkostningerne ved erstatning for indskrænkninger i industrien kan dog kun dækkes af kompensation, hvis de ikke afspejles i den gaspris, som den solidaritetsanmodende medlemsstat skal betale. Den solidaritetsanmodende medlemsstat bør ikke betale to gange for de samme omkostninger.

e) Udgifter til retssager i den solidaritetsydende medlemsstat

Andre godtgørelser kan også vedrøre refusion af omkostninger, der følger af retssager, voldgiftssager eller tilsvarende retslige skridt og forlig i forbindelse hermed og de forbundne omkostninger ved sådanne sager og skridt, der involverer den medlemsstat, som yder solidaritet, over for de enheder, der er involveret i ydelsen af en sådan solidaritet (jf. forordningens artikel 13, stk. 8, litra c). En sådan kompensation bør dog kun betales mod bevis for afholdte omkostninger.

I tilfælde af retssager, der involverer en medlemsstat, der yder solidaritet, og en enhed om(utilstrækkelig) kompensation fra den medlemsstat, der modtager solidaritet, bør sidstnævnte medlemsstat beskyttes mod hemmelige aftaler mellem den medlemsstat, der yder solidaritet, og enheden. Der kan være omstændigheder, hvor den pågældende enhed og den medlemsstat, hvor enheden er etableret, går i retten mod hinanden om en højere gaspris eller en større kompensation til enheden og indgår en hemmelig aftale til skade for den medlemsstat, der anmoder om solidaritet, men ikke selv er part i retssagen. Sådanne omstændigheder bør undgås.

Ovennævnte situation adskiller sig fra en situation, hvor et selskab i den medlemsstat, der yder solidaritet, indleder en retssag om gasprisen eller kompensation for indskrænkning i forsyningen mod en enhed i den medlemsstat, der modtager solidaritet. I en sådan situation skal den virksomhed eller enhed, der taber sagen, betale omkostningerne.

3.3. *Angivelse af, hvordan en rimelig kompensation beregnes (jf. artikel 13, stk. 10, litra f)*

Følgende metoder kan overvejes ved beregningen af en rimelig kompensation:

— En enkel sum af alle de elementer, der er beskrevet i afsnittet ovenfor.

— Den tidsmæssige værdi af pengene: betalingen bør finde sted omgående. Medlemsstaterne kan dog aftale en rentesats, der skal anvendes på kompensationen, når en realistisk periode er gået efter solidaritetsydelsen, og når det nøjagtige beløb for kompensationen er blevet beregnet og aftalt.

— Aftale mellem medlemsstater, der anvender forskellige valutaer, om hvilken valuta der skal anvendes til beregning og betaling af kompensation, herunder den relevante valutakurs.

3.4. *Beregning af kompensationen for alle relevante og rimelige omkostninger samt forpligtelsen til at betale kompensationen (jf. artikel 13, stk. 3)*

Det er sandsynligt, at beregningen af den nøjagtige betaling til den medlemsstat, der har ydet solidaritet, og til enheder i den pågældende medlemsstat, realistisk set først kan finde sted, når den gas, der er anmodet om under solidaritetsmekanismen, er blevet leveret. Medlemsstaterne kan i deres bilaterale ordninger bestemme fremgangsmåden til beregning af prisen på gas- og tillægsudgifter samt fastlægge en realistisk frist for betalingen.

Oplysninger om de faktisk leverede gasmængder og andre relevante oplysninger til beregning af kompensationen skal sendes til den eller de relevante kontaktpersoner i de medlemsstater, der er involveret i solidaritetsindsatsen, således at begge parter kan foretage en endelig beregning af kompensationen. Oplysningerne kan være indhentes fra transmissionssystemoperatøren, distributionssystemoperatøren, lageroperatøren, en leverandør eller markedsområdeforvalter, afhængigt af den anvendte foranstaltning. Beregningen af kompensationen kan uddelegeres til en anden, foruddefineret enhed.

3.5. *Betalingsordninger (jf. forordningens artikel 13, stk. 8, sidste afsnit)*

Som vejledende princip bør eksisterende procedurer for indenlandske betalinger og kompensation (eller balanceringstransaktioner) i en medlemsstat samt eksisterende roller og ansvar i denne henseende opretholdes og i videst muligt omfang anvendes ved kompensationsbetalinger for solidaritet mellem medlemsstaterne. Ordningerne mellem medlemsstaterne bør fokusere på, hvordan man forbinder eller etablerer en grænseflade mellem disse eksisterende nationale rammer. Solidaritetens art kan kræve, at medlemsstaten eller den kompetente myndighed bliver grænsefladen med det endelig økonomiske ansvar.

3.6. *Roller og ansvarsområder: hvem betaler hvem, eller hvem arrangerer betalingerne*

Når frivillige foranstaltninger på efterspørgselssiden stadig er mulige i den solidaritetsydende medlemsstat, skal adgang til den relevante platform og sammenkoblingskapaciteten opretholdes. Det bør være muligt for en køber over grænsen at foretage betalinger for gassen på samme måde som en lokal køber — enten direkte til gasvirksomheden eller, hvis gas opkøbes af en balanceringsenhed, via en balanceringsplatform ved brug af betalingsprocedurer, der er gældende for den pågældende platform ([1]).

Når der indføres indskrænkninger, kan enhver eksisterende retlig ramme, betalingsproces eller myndighed, der er ansvarlig for forvaltningen af betalingerne i den medlemsstat, der yder solidaritet, anvendes eller tilpasses som nødvendigt for kompensationsbetalinger fra et naboland.

Dem, der i sidste ende nyder godt af solidaritet, er husstandskunderne. Gassen, der er nødvendig for at betjene husstandene, kanaliseres af leverandøren med grænseoverskridende strømninger, der håndteres af transmissionssystemoperatøren og i sidste ende leveres af distributionssystemoperatørerne. I tilfælde af indskrænkning bør gasleverandøren, der forsyner de ikkebeskyttede kunder, være sikker på fortsat at modtage betalinger under hensyntagen til solidaritetsmængderne. Disse bør afregnes i henhold til kompensationsordningen i medlemsstaten. De potentielle roller og ansvarsopgaver kan fordeles som beskrevet i punkt 1.4.

3.7. *Beskrivelse af betalingsprocessen og dens trin*

Afhængigt af de eksisterende rammer, og hvordan grænsefladen mellem disse rammer er vedtaget af medlemsstaterne, skal de aftalte procedurer indgå i ordningerne.

([1]) For eksempel betales NetConnect Germany's kortfristede balanceringsprodukt via en dedikeret konto, der forvaltes af markedsområdets forvalter.

Idet det antages, at de berørte medlemsstater er involveret i de finansielle aspekter — navnlig i overvågning, kontrol og kanalisering af betalingskrav, efter at der er ydet solidaritet — beregner den relevante enhed i den medlemsstat, der yder solidaritet, størrelsen af kompensationen baseret på mængden af leveret gas, de aftalte omkostningselementer og den aftalte beregningsmetode og indgiver sin anmodning om betaling til den relevante enhed i den anmodende medlemsstat. Den medlemsstat, der har modtaget solidaritetsgas, bekræfter mængden, der rent faktisk er leveret, kontrollerer beregningen, og betaler beløbet inden for den aftalte frist, hvis den ikke har nogen indvendinger. Finansielle processer i medlemsstaterne — som fordeling af kompensation eller betaling af kompensation for solidaritet — følger nationale regler (f.eks. kan de anvendes direkte på den udbydende enhed eller enheden, hvis forsyning er blevet indskrænket eller socialiseret).

Fristerne for kompensationsberegningen for solidaritet, kontrol og betaling skal indgå i ordningen. Det samme gælder for gældende lov og voldgiftsmuligheder i tilfælde af tvister som følge af anvendelse af solidaritetsmekanismen.

III. KONKLUSION

Takket være forordningen om gasforsyningssikkerhed er det politiske ønske om solidaritet mellem medlemsstaterne for første gang blevet en realitet i EU's energipolitik. Endvidere hæver forordningen solidaritet fra dens status som et nationalt anvendt koncept til et EU-dækkende sikkerhedsnet for de mest sårbare. Den indfører vidtgående rettigheder og forpligtelser, der giver privatkunder og vigtige sociale tjenester vished og sikkerhed for en gasforsyning uden afbrydelser. Retningslinjerne i dette dokument giver en bred vifte af muligheder for at sikre, at solidaritetsmekanismen fungerer i praksis, mens medlemsstaterne frit kan vælge de løsninger, der passer bedst til dem.